

29.05.2015/EN

Wzorzec FCI nr 311

SAARLOOSWOLFHOND

rewizja polskiego tłumaczenia wzorca lipiec 2022 Mirosław Redlicki

Kraj pochodzenia: Holandia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 03.11.2014

Użytkowość: Wilczur Saarloosa nie był wyhodowany z myślą o określonej użytkowości. Ma jednak cechy, które czynią z niego oddanego i godnego zaufania psa do towarzystwa.

Klasyfikacja FCI: Grupa 1 - Psy pasterskie i zaganiające (z wyłączeniem szwajcarskich psów do bydła)

Sekcja 1 - Psy pasterskie.

Bez prób pracy

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Leendert Saarloos (1884-1969) był miłośnikiem natury i psów. W jego przekonaniu psy stały się jednak zwierzętami zbyt ucłowieczonym, postanowił więc przywrócić naturalne cechy swej ulubionej rasie - owczarkom niemieckim - aby stały się na powrót prawdziwymi psami pracującymi. W tym celu skojarzył owczarka niemieckiego o imieniu Gerard van der Fransenum, reprezentującemu klasyczny typ pruski, z wilczycą Fleuri, pochodzącą z syberyjskiego podgatunku wilka europejskiego (1932). Z kojarzeń suk mieszańców z ich własnym ojcem powstała wyjściowa populacja psów, w których żyłach płynęła jedna czwarta krwi wilczej. Z nich, na drodze ostrej selekcji, powstała nowa rasa, nazwana wilczurem europejskim.

Początkowo psy te sprawdzały się w pracy przewodników niewidomych, i taką właśnie użytkowość uznano za najwłaściwszą. Jednak z czasem, w miarę zwiększania się procentu krwi wilczej w populacji, odziedziczone po owczarku niemieckim cechy, predestynujące do tej pracy, zostały zagubione, i stało się jasne, że powstał pies o cechach zwierzęcia bliskiego naturze, ale bez predyspozycji do jakiegokolwiek pracy. Rasę uznano ostatecznie w roku 1975 i nazwano wilczurem Saarloosa, co było należnym hołdem, złożonym pamięci jej twórcy.

WYGLĄD OGÓLNY:

Wilczur Saarloosa to pies mocnej budowy, którego wygląd (cechy budowy, ruch i szata) przypomina wilka. Ma harmonijną budowę, a choć kończyny jego są dosyć długie, to nie powinien wyglądać na wysokonożnego. Wyraźny jest dymorfizm między poszczególnymi płciami.

□□

WAŻNE PROPORCJE:

Długość wilczura Saarloosa jest większa od jego wysokości. Proporcja długości móżgoczaszki do długości kufy wynosi 1 do 1.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Jest to pies żywego usposobienia, tryskający energią, z cechami niezależności i dumy. Posłuszny jest jedynie, gdy sam tego zechce. Swemu panu jest oddany i można na nim polegać w znacznym stopniu. Wobec obcych może być dosyć podejrzliwy i pełen rezerwy. Zwykle nie szuka z nimi kontaktu. Ta rezerwa i odziedziczona po wilku skłonność do unikania nieznanymi sytuacjami są typowymi cechami rasy.

GŁOWA:

Powinna sprawiać wrażenie wilczej, a jej wielkość powinna harmonizować z wielkością tułowia. Oglądana z góry i z boku ma kształt klina. Charakterystyczna są linie od kufy do dobrze rozwiniętych łuków jarzmowych, im to, oraz właściwemu kształtowi i pozycji oczu, głowa tego psa zawdzięcza pożądany, wilczy wygląd.

Mózgoczaszka:

Czaszka: szeroka i płaska; nie powinna być jednak nadmiernie szeroka, gdyż głowa traci wówczas pożądany kształt klina. Zarówno potylicy, jak i oczodół nie powinny być wyraźnie widoczne. Łuki brwiowe płynnie przechodzą w czaszkę.

Stop: przejście od czaszki do kufy jest lekko zaznaczone.

Trzewioczaszka:

Nos: trufła nosa jest mocno pigmentowana. Grzbiet nosa prosty.

Kufa: oglądana z boku jest lekko klinowata i nie może być zbyt głęboka; oglądana z góry jest ładnie wypełniona pod oczyma i łagodnie zwęża się ku nosowi. Zbyt ciężka kufa psuje typowy wilczy wyraz.

Wargi: przylegające, nie obwisłe.

Szczęki/uzębienie: *Mocne*, nie powinny sprawiać wrażenia zbyt masywnych w stosunku do czaszki, żuchwa nie przesadnie mocno zarysowana. Mocne szczęki stykają się w zgryzie nożycowym, który może być bardzo ciasny.

Oczy: Żółte, kształtu migdała. Osadzone nieco skośnie, ani okrągłe, ani wypukłe, z dobrze przylegającymi powiekami. Wyraz czujny, pełen rezerwy, ale nie nerwowy. Oczy są bardzo ważną cechą rasy, podkreślającą jej wilczy wygląd. Właściwy wyraz może być osiągnięty tylko wtedy, gdy są jasne. W ocenie psa należy przykładać wielką uwagę do barwy, kształtu i prawidłowego osadzenia oczu. Z wiekiem jasna barwa oka może ściemnieć, ale zawsze powinno ono zachowywać żółtawy odcień; brązowe oczy są niepożądane. Oko ani oczodół nie powinny wystawać z czaszki, lecz być w nią dobrze wtopione; wyraźnie widoczny oczodół, mocno zaznaczone łuki brwiowe i stop są niepożądane.

Uszy: średniej wielkości, trójkątne, z zaokrąglonymi czubkami, owłosione wewnątrz. Osadzone na wysokości oczu, są bardzo ruchliwe i odzwierciedlają uczucia i emocje psa.

SZYJA:

Sucha i dobrze umięśniona, bardzo płynnie przechodząca w linię grzbietu; równie płynna jest linia dolna szyi. Szyja bywa, zwłaszcza zimą, ozdobiona piękną kryzą. Skóra na szyi nie powinna być obfita. Dla psów tej rasy typowe jest trzymanie szyi i głowy w swobodnym klusie niemal zupełnie poziomo.

TUŁÓW:

Grzbiet: prosty i mocny.

Łędźwie: mocne, dobrze umięśnione, ani krótkie ani wąskie

Zad: szeroki i dość długi

Klatka piersiowa: jej dolna, płynna linia sięga co najwyżej łokcia. Od przodu klatka i odległość między nogami są umiarkowanie szerokie. Zbyt potężna klatka piersiowa jest niepożądana, bo nie jest to budowa właściwa dla niez mordowanego klusaka. Żebra dobrze wysklepione ale bez przesady Sylwetka powinna być raczej lekka i zdecydowanie wilcza.

Linia dolna: nieznacznie podkasana.

OGON:

Gruby, obficie owłosiony, sięgający co najmniej stawu skokowego. Sprawia wrażenie nisko osadzonego, co podkreślone jest jeszcze przez lekkie zagłębienie w miejscu, gdzie jest osadzony. Noszony jest w kształcie szabli lub niemal prosto. W pobudzeniu i w kłusie może być niesiony trochę wyżej.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Wygląd ogólny: Proste i dobrze umięśnione. Kościec niezbyt ciężki, na przekroju owalny. W zestawieniu z tułowiem wydają się dość lekkie.

□□

Łopatką: normalnej długości

Ramię: tej samej długości, co łopatką; kąt między łopatką i ramieniem normalny, nie za głęboki.

Łokieć: dobrze przylegający do boków, ale nie wciśnięty. Właściwe wysklepienie żeber i prawidłowe ustawienie łopatką i ramienia powodują, że przednie nogi są umiarkowanie szeroko rozstawione.

Przedramię: Proste i pionowe, o mocnym kościu i dostatecznej długości

Nadgarstek: Mocny

Śródrećce: lekko nachylone

Łapy: zajęcze, dobrze umięśnione i wysklepione, z mocnymi opuszkami. W postawie łapy mogą być zwrócone trochę na zewnątrz.

Kończyny tylne:

Wygląd ogólny: Miednica normalnie ustawiona, ale wydaje się bardziej nachylona z powodu nisko osadzonego ogona, co podkreślone jest jeszcze przez małe wgłębienie nasady. Kątowanie tyłu odpowiada kątowaniu frontu. Lekki ruch, tak charakterystyczny dla rasy, zależy w największym stopniu od odpowiedniego kątowania stawów kolanowych i skokowych; jakiegokolwiek nieprawidłowości są natychmiast widoczne w ruchu. Dopuszczalna postawa lekko iksowata.

Uda: normalnej długości i szerokości, dobrze umięśnione.

Stawy kolanowe: nieprzesadnie kątowane.

Podudzie: Mniej więcej tej samej długości co udo, dobrze umięśnione

Stawy skokowe: umiarkowanie kątowane. Kości i mięśnie pozwalają na optymalną ruchomość stawu.

Śródstopia: dostatecznie długie, nie za krótkie, umiarkowanie nachylone.

Łapy: dobrze wykształcone i wysklepione.

RUCH:

Wilczur Saarloosa jest niezmordowanym kłusakiem, który swoim tempem pokonywać może bez wysiłku znaczne dystanse. Pies ten właściwie nie męczy się kłusem, w czym przypomina wilka, Ruch jest bardzo lekki, inny od ruchu większości psów. Odpowiedni ruch zależy przede wszystkim od szczegółów budowy, a zwłaszcza od kątowania kończyn. Mocne nadgarstki i lekko nachylone śródrećca pozwalają na elastyczny, niezmordowany ruch. W swobodnym kłusie pies niesie szyję i głowę nisko, niemal poziomo, i wtedy szczególnie widać klinowaty kształt głowy i osadzenie oczu. W typowym dla rasy, niezmordowanym kłusie krok nie jest długi, gdyż taki powodowałby znaczny wydatek energii i traciłby na lekkości.

SZATA:

Sierść: letnia znacznie różni się od zimowej. Ta ostatnia cechuje się obfitością podszerstka, który razem z włosiem okrywowym tworzy gęstą szatę, pokrywającą całe ciało psa i tworzącą kryzę wokół szyi. Latem podszerstka jest mało, przeważa włos okrywy. Ilość podszerstka zmienia się w zależności od temperatury,

4

ale powinno być go zawsze choć trochę. Ważne, by cały brzuch, wewnętrzne strony ud i moszna były porośnięte włosiem.

Maść: Występują następujące umaszczenia:

- wilczasta (dzicza i zajęcza) w różnych odcieniach, z czarnymi końcami włosów, od jasnego po ciemne,
- wilczasta z czekoladowymi końcami włosów

typowe wilcze rozjaśnienia barwy od jasnokremowej do białej widoczne są na spodzie tułowia, wewnętrznych i tylnych stronach kończyn, portkach i spodzie ogona.

- pigmentacja nosa, powiek, warg i pazurów czarna u psów maści wilczastej, białej i kremowej; u czekoladowych wilczastych powinna być wątrobianą.

- w obydwu wariantach kolorystycznych zewnętrzne strony kończyn są ciemniejsze, ponadto występuje u nich ekspresyjna maska.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: pies 65 - 75 cm suka 60 - 70 cm

Dopuszczalne nieznaczne przekroczenie górnej granicy wzrostu.

WADY:

Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

- Oczy zbyt okrągłe, wyłupiaste
- zbyt wyraźny oczodół, co powoduje, że łuki brwiowe nie przechodzą płynnie w czaszkę. Wada ta występuje zwykle razem z mocno zaznaczonym stopem i okrągłymi oczami.
- Uszy osadzone wysoko i/lub ostro zakończone.
- Uszy zbyt mocno skierowane na zewnątrz.
- Zbyt głęboki lub krótki.
- Zakręcony albo noszony nad grzbietem
- Zbyt ciężki kościec.
- Maść nie dość intensywna
- Ciemny nalot rozłożony tak, że tworzy siodło.

□□

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna lękliwość.

Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania

Brak typu rasowego

Maść inna od wzorcowej.

NB.

- Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.
- Do hodowli mogą być użyte tylko funkcjonalnie i klinicznie zdrowe psy o wyglądzie typowym dla rasy.

□□